

HELENA SINERVO

PRINSSI
AHAVA

ja riipuksen arvoitus

PATARANIA I

Tekijä kiittää Valtion kirjallisuustoimikuntaa
ja wsoy:n kirjallisuussäätiötä saamastaan tuesta.

© HELENA SINERVO 2012

ISBN 978-951-0-39255-3

PAINETTU EU:SSA

—

Lähtö

AHKIONPÄIVÄ

Jouluaaton aattona Prinssi Ahavan punakutrista otsaa synkistävät ajatukset, joihin hän on jo monena yönä herännyt. Hän työntää ne pois, mutta ne mätkähtävät aina takaisin otsalle eivätkä anna rauhaa. Yhtenä vesimelonin kokoisena savipaakkuna ne varjostavat silmiä ja valuvat nenän, suupieltenkin yli. Mennessään ne pyyhkivät ilmeet naamalta. Ei uskoisi, että poika viettää 12-vuotissyntymäpäiväänsä perhe ja ystävät ympärillään.

Oikeastaan kuninkaallinen seurue viettää ahkionpäivää, sillä nyt on kulunut täsmälleen 12 vuotta siitä pyryttävästä aamusta, jolloin Kuningatar Caramella löysi lampaantaljaan kiedotun poikavauvan länsitornin porraspielestä ja otti sen omakseen. Lapsi oli nukkunut vällyisään vaneriahkiossa, ja musta koira oli vartioinut sitä. Kun poika oli ruokittu ja kylvetetty ja hienoksi havaittu, sille oli annettu vielä saman päivän aikana nimikin: Prinssi Ahava. Koira oli ristitty Kapteeni Villapöksyksi sen paksujen, muuta turkkia vaaleampien aluskarvojen vuoksi.

Kolme neljä kuukautta vanhan lapsen tarkkaa syntymäpäivää ei tiedetty eikä tiedetä vielääkään, ja niinpä syn-

tymää juhliitaan löytöpäivänä, jouluaaton aattona. Itse päivää on Kuningattaren hovissa ja vähitellen koko Pataranian valtakunnassa alettu kutsua ahkionpäiväksi. Moni turisti erehtyy luulemaan, että Pataraniassa vietetään laskiaista jouluaaton aattona, mutta näin ei ole asian laita. Ahkionpäivällä ja laskiaisella ei ole mitään tekemistä keskenään, ja laskiaispullaa syödään ja pulkkamäessä remutaan helmikuussa, aivan kuten muuallakin.

Mutta nyt mars takaisin länsitornin takkahuoneeseen, jossa suussasulavan herkullinen suklaakakku on valitettavasti jo syöty viimeistä murua myöten. Kuningkaallinen seurue istuu palavien koivuhalkojen lämmössä laulamassa ja tarinoitsemassa. Juhlakalu itse lojuu lepotuolissa ja vuoleskelee kaarnalaivaa minkä synkiltä mietteiltään pystyy; hän onkin oikein taitava veistelijä. Hassu Hovirunoilija puolestaan raapustelee jotakin vihkoonsa ja nyhtää pukinpartaansa, hänkin ajatuksiinsa vajonneena. Kuningatar Caramella on vastikään esittänyt ahkionpäivän kunniaksi erään herra Boccherinin luuttusarjan, ja nyt hän säestää karvakulua kollikissaa, Jakke Viileettä, joka laulaa kissamaiseen tapaan ujeltaen ja mouruten *Sylvian joululaulua*. Jaken lopetettua Possu Timangi alkaa röhkkiä ujosti kohti kainaloaan *Porsaita äidin oomme kaikki*.

Musiikkiesitysten jälkeen seuraa Hodarin jännittävä trapetsiesitys. Varis keinuu korkealle kattoparruihin ripustetussa puolakeinussa pää alaspäin. Kun vauhti on kovimmillaan ja keinun heiluriliike laajimmillaan, va-

ris hyppää keinusta, tekee ilmassa kolmoisvoltin ja pu-
toaa toisen keinun puolalle, tällä kertaa pää ylöspäin.
Siitä Hodari keikauttaa itsensä jälleen riippuasentoon,
ottaa hurjan vauhdin, päästää irti ja sinkoutuu niin ylös,
että sipaisee otsahöyhenillään kattoa. Pääskymäisen ket-
terästi vailla variksille tyypillistä kömpelyyttä se laskeu-
tuu kattoparrun päälle, sukii siellä hetken siipiään, pu-
dottautuu muutamalla kaarroksella alas sekä kumartaa
uljaan ritarin tavoin siipeään koukistaen ja muskettiso-
turimaisesti levittäen. Prinssi Ahava taputtaa käsiä ys-
tävällisesti, mutta ei näytä innostuvan tästäkään loiste-
liaasta esityksestä.

– Miksi minun nimeni on Prinssi Ahava? poika kysyy
kun soitto ja laulu vaikenivat.

– Muistaako joku kuinka se keksittiin? Caramella ap-
rikoi.

– Minä ehdotin Vaneri Ahkiota, mutta se ei mennyt
läpi, muistelee Timangi.

– Mä taas lobbasin nimeä Snadisti Kesken Voisar-
ven, mut sekään ei mennyt läpi, Jakke Viilee venyttelee.

– Ihan huippu idea tyssäs Hovirustajaan vastustukseen.
Tyyppe ei kestä muita runoilijoita sadan mailin säteellä.
Muistatteks te? Lumipallo mäjähdi ikkunaan juuri kun
oltiin kietomassa croissanttia huiviin. Meitsi hissas ah-
terinsa portaat alas ulko-ovelle, ja mitä mun kaiken ko-
keneet silmät näkikään? Joku vaahtosammutin vete-
li hirsä ahkiossa, korvan juuressa toi viheliäinen piski
räksyttämässä.

– Pitääkö pestä suu saippualla? Caramella rypistää kulmiaan. Jakke on viime aikoina palannut vanhoille kukukollin tavoilleen, eikä se valitettavasti näy ainoastaan kielenkäytössä.

– Hylättyjä ehdotuksia oli kymmeniä, Hassu Hovirunoilija muistelee. Se antaa Jaken vinoilun mennä toisesta korvasta sisään, toisesta ulos, koska tietää, että sellainen ärsyttää eniten. Ja Hassu Hovirunoilija härnää mielellään huomionkipeää kollia. – Prinssi Nokinenä, Prinssi Murina, Prinssi Kakkapyly ja Aamutuima, Lampaantalja, Joululahja, Kaakaokuppi. Ehdotusten joukossa oli toinen toistaan sopimattomampia nimiä, joiden oli tarkoitus tavalla tai toisella viitata sen aamun tapahtumiin.

– Sinähän sen sitten lopulta keksit, Kuningatar Caramella nykäisee hellästi runoilijan pukinpartaa.

– Niin. Sehän ikään kuin kuuluu kuninkaallisen hovipoeetan tehtäviin. Ah- tulee ahkiosta, -va tulee vanerista, ja a yhdistävänä siltana siinä välissä viittaa tuuleen ja tuiskuun, oikeaan ahavaan, joka sinä päivänä vinkui ikkunanpuiteissa ja takan hormissa.

– Minne te veitte ahkion ja lampaantaljan? Prinssi jatkaa kyselyään.

– Minneköhän ne ovat joutuneet? Vintille kai, minne muuallekaan, pohjoistornin ylimpään kerrokseen, Caramella päättelee.

– Minä haluan nähdä ne!

Prinssi Ahava ponkaisee pystyyn, pysähtyy vasta ovela huomattessaan sen olevan lukossa. Sellainen menettely

on tullut yhä tavallisemmaksi Pataranian hovissa “turvalisuussyistä”. Avain killuu Caramellan kaulassa, vartija luultavasti torkkuu oven ulkopuolella.

– Pohjoistornin ullakolla pesii huuhkaja, on pesinyt jo useita vuosia. Se voi hyökätä tunkeilijoiden kimppuun. Eikö kannattaisi odottaa pyhien yli ja pyytää joku asian-tuntija paikalle?

– Minä huitaisen sitä yökyöpeiliä kynsille, Hassu Hovirunoilija vastaa Caramellan varoitteluun ryhmysauvaansa heristäen. – Huuhkaja muuten talvehtii nyt, ei sillä vielä ole munia eikä poikasia.

Hovirunoilijan innostamina he lähtevät joukolla pohjoistorniin. Prinssi Ahava kirmaa edellä, pukki koikkelehtii heti perässä. Kuningatar Caramella harppoo pitkin askelin, pitelee poeettansa viitanlievettä, joka muuten tahriintuisi sohjoon. Possu Timangi kantaa Caramellan kärpännahkaviitan lievettä tarkalleen samasta syystä. Jakke Viilee vetelee henkosia sätkästä, jonka se on rennosti sytyttänyt heti ulos saavuttuaan. Kollin perässä rahnustaa Kapteeni Villapöksy pari takiaista kiillottomassa turkis-saan. Hodari raakkuu, istuu jo pohjoistornin oven päällä katoksen räystäällä.

Pataraniassa, ja varsinkin kuninkaanlinnassa, moiseen kulkueeseen on jo totuttu, eikä kukaan kiinnitä huomiota kun se porhaltaa lumipyryssä linnanpihan poikki. Sohjolammikot peittävät kivetyn kujan, kun he juoksevat niitä väistellen ja niiden yli loikkien suihkulähteen sivuitse matalalle kaariovelle, jonka avainta Caramella säilyt-

tää kynnyksmaton alla. Hassun Hovirunoilijan on kumaruttava ollakseen kumauttamatta päätä ovenkamaan. Ullakolle johtavat lukemattomien askelten kuluttamat kierreportaat on rakennettu suurista kivenlohkareista ainakin tuhat vuotta sitten. Niille lankeaa hämähä valo pyöreästä ikkunanreiästä, jota peittää muinaisen sepän takoma valurautaristikko. Pulut ja naakat eivät pääse siitä torniin sisälle eivätkä ne sitä paitsi uskaltaisikaan häiritä vesikaton alla kattopalkin päällä majailevaa sarvekasta ja suurta pöllöä. Huuhkaja on löytänyt kulkureittinsä irronneiden kattopaneujen raosta. Voitte uskoa, että Hodarinkin sydän tykyttää ja siipisulat hikoavat, kun se lähestyy huuhkajan reviiriä.

Kapteeni Villapöksy on jo melkoisen vanha ja kankea ja liikkuu niin hitaasti lönkyttäen, että Prinssi Ahava, Kuningatar Caramella ja Hassu Hovirunoilija ovat jo ahkion ääressä, kun se vasta astuu sisään pohjoistornin ullakolle. Myös Jakke Viilee ja Possu Timangi ovat polvistuneet pölyisille, kaksi vaaksaa leveille lattialankuille. Hodari istuu kattoparrun päällä ja vartioi. Lattialle on kasattu vierekkäin ja päällekkäin monta aarrearkun näköistä, lukittua kirstua, kattoon taas on ripustettu käytöstä poistettuja mutta ehjiä suksi- ja luistinpareja, jopa lumikenkiä. Varastohyllyyn on pinottu monta värikästä ja hurjaa leijaa sekä riippuliidin. Toinen varastohylly näyttää sisältävän muistoja Afrikan safareilta: sarvikuonon sarvi ja norsun syöksyhampaat on käärittä leijonantalle, jonka koi tai jotkin muut ötökät ovat ahmineet täyteen isoja reikiä.

Caramella muistelee hieman villejä ja huimapäisiä nuoruusvuosiaan, kun hän pitkästä ajasta näkee kaikki nuo tavarat, erityisesti riippuliitimen. Ruvettuaan Prinsssi Ahavan äidiksi hän on pitänyt taukoa vaarallisimmista harrastuksistaan. Moottoripyöräily, laskuvarjohyppy ja liitely läpi tuulten hurjien tunneleiden kuuluvat niihin. Nyt hän muistaa, miten kutkuttavan ihanalta tuntuu heittäytyä ilman kannateltavaksi, virtausten näkymättömille käsivarsille.

Kapteeni Villapöksy ei viihdy ullakon rojujen keskellä, se saa helposti ahtaan paikan kammon. Se nuuhkaisee muutaman kerran hiirten kulkureittejä, kääntyy takaisin portaisiin ja aloittaa hitaan laskeutumisen alas. Possu Timangi ja Jakke Viilee nousevat ahkion äärestä ja säntäävät tonkimaan aarrearkkuja. Caramella käskee heidän pysytellä kaukana huuhkajan edellisvuotiselta pesältä, ettei lintu turhaan kimpaantuisi. Pöllö torkkuu katon tukirakenteiden päällä ullakon toisella laidalla, kerää voimia seuraavan yön metsästysretkelle.

2.

PRINSSI AHAVA TEKEE LÖYDÖN

Prinssi Ahava on levittänyt pölyisen lampaantaljan lattialle ja tutkii sen jokaista taitosta ja poimua. Caramella ja Hassu Hovirunoilija seuraavat ihmeissään, miten yksikään taljan karva ei jää häneltä kääntämättä.

– Jo on kummallista, ettei se, joka jätti lapsensa koiran kanssa lumisateeseen, kätkenyt kapaloihin minkäänlaista viestiä, poika nyyhkäisee tarkastuksen päätyttyä.

– Ei se minusta mitenkään kauhean outoa ole.

Hassu Hovirunoilija pudottelee sanat hitaasti kuin parrastaan kiskoen.

– Haluaisin tietää syntyperäni.

– Tyttörukka ehkä pelkäsi, että etsisit hänet käsiisi ja kiusaisit häntä syytöksilläsi.

– Mistä sinä olet tietävinäsi, että se oli ”tyttörukka”? Löytyikö ahkiosta sittenkin viesti, mutta te ette halua kertoa siitä?

– Ei! Caramella kiihtyy. – Olemme ehdottomasti ker-
toneet kaiken minkä tiedämme.

– Mutta tutkitteko te kaikki nämä tavarat huolellisesti? Olisitteko huomanneet, jos taljan sisään olisi ommeltu jokin kirjelippunen?

– Mitä järkeä siinä olisi ollut? Miksi kukaan olisi kätkenyt viestin paikkaan, josta sitä ei löydä.

– Jos jossakin on järkeä, niin juuri siinä... En tiedä. Minulla vain sattuu olemaan sellainen tunne, että minua varten on kirje, kunhan vain tietäisin missä, Prinssi Ahava sanoo.

Kuningatar Caramella ja Hassu Hovirunoilija katsahtavat toisiinsa merkitsevästi. Nyt on sitten koittanut se etukäteen pelätty hetki, jolloin Prinssi Ahava alkaa kysellä kuka, mikä ja millainen hän on. Hassu Hovirunoilija pyörittelee silmiään ja heilauttaa sorkkiaa. Viestittää, ettei runoilijaparka mahda mitään tälle asiain laidalle, ennemmin tai myöhemmin tämä loppujen lopuksi hyödytön tivaaminen olisi kuitenkin alkanut.

Prinssi Ahava sysää taljan luotaan ja siirtyy ahkion kimppuun. Hän tutkii sen yltympäri, sauma saumalta ja liitos liitokselta. Vanerilevy ahkion takalapiossa muodostaa eräänlaisen selkänöjan. Prinssi Ahava tutkii sitä otsa rypyssä. Ylälaitaan on porattu aukko kädensijaksi, eikä siihen mahdu minkäänlaista salalokeroa. Alalaidassa hän on sen sijaan näkevinään hienoista pullistumaa kohdassa, jossa vanerilevy on kiinnitetty laipioon neljällä pienellä puutapilla. Poika nipistää yhden tapin kynsien väliin ja kiskaisee. Se lähtee yllättävän helposti irti, ja hän irrottaa saman tien kolme muutakin. Sitten hän as-

tuu toisella jalallaan ahkioon, ottaa tukevan otteen vanerilevyn kädensijasta ja vetäisee kaikkiin voimin. Levy lähtee niin helposti irti, että prinssi lennähtää selälleen lattialle. Ilmaan pölähtää sakea pölypilvi, ja Possu Timangi – joka on seurannut silmä kovana tapahtumia – saa äänekkään aivastus- ja yskänkohtauksen.

Kuningatar Caramella ja Hassu Hovirunoilija pidättävät ällistyneinä hengitystä ja jähmettyvät siihen, missä juuri sillä hetkellä sattuvat olemaan. Heistä tuntuu, että Prinssi Ahavan on saatava tehdä löydöksensä itse. Heidän ei tarvitse odottaa kauan, kun poika käskää heidän tulla katsomaan. He näkevät, että selkänojan ja ahkion takalaipion väliin on koverrettu pieni ja ahdas kolo, josta prinssi ottaa esiin kahdeksaan osaan taitellun kirjeen ja omalaatuisen, sinimustaa valoa hohkaavan riipuksen. Hän ripustaa riipuksen kaulaansa, suoristaa kirjepaperin ja lukee ääneen, mitä siihen on violetilla, kosteuden tuhrimalla musteella ja eteenpäin viistolla käsialalla kirjoitettu:

Rakas pieni Kaarle-poikani ja Arvoisa Kuningatar Caramella,

Toivottavasti saatte tämän kirjeen ja riipuksen, jotka olen pyytänyt kätkemään niin hyvin kuin mahdollista, jotta kukaan keisariksi julistautuneen murhaajan kätyreistä ei löytäisi niitä. Sydämeni särkyy, kun minun on lähetettävä lapsi pois luotani. Var-

ma kuolema odottaisi häntä täällä. Kalmanheimo näet ampui Hartaasti Kunnioitetun Puolisoni metsästysretkellä ja naamioi tekonsa onnettomuudeksi. "Kohtalokas vahinko", otsikoivat lehdet, vaikka kyseessä oli kylmäverinen ja harkittu murha! Hän lahjoi aseenkantajat, lupasi heille korkeita virkoja tulevassa hallituksessa, ja niinpä koko seurue piti kuvottavan salaisuuden omana tietonaan.

Mutta murhaaja ei ottanut huomioon uskollista koiraamme, joka juoksi metsästä kotiin ja toi minulle puolisoni sukukalleuden, onnea ja menestystä tuovan riipuksen. Olimme jo liittomme alussa sopineet, että puolisoni ripustaisi viimeisillä voimillaan korun koiramme kaulaan, mikäli kohtaisi loppunsa väkivaltaisesti salaliiton, murhan tai muun vehkeilyn seurauksena. Koirahan oli Hemmolle kaikki kaikessa ja seurasi hänen mukanaan aina ja kaikkialle, jopa valtiovierailuille. Opetimme sen jo pentuna juoksemaan heti minun luokseni, kun se oli saanut riipuksen kaulaansa.

Olin kauhu-uutisen saadessani raskaana, ja liikkuminen oli minulle vaivalloista. Pakenin silti välittömästi, otin mukaani vain riipuksen, kukkaron ja pienen nyytin lämpimiä vaatteita. Aluksi piilottelin maalla ystäväni luona, mutta Kalmanheimo värväsi kaikkialla vakoojia ja minun oli jatkuvasti siirryttävä paikasta toiseen, etteivät hyväntekijäni olisi joutuneet vaaraan.

Sitten synnytyksen aika koitti. Vaikka sydämeni oli raskas huolesta, se iloitsi silti potrasta vauvasta, jonka vanha synnytyksessä auttanut vaimo nosti rinnalleni. Kun olin vielä pieni tyttönen, opettajani Tietäjä Ikiliekki ennusti minulle, että olen synnyttävä mahtavan valtakunnan hallitsijan ja että lapsella on minulta peritty punainen tukka kuin leijonanharja. En ottanut sitä silloin vakavasti, sehän kuulosti muinaisten oraakkeliin horinoilta. Olin kiinnostuneempi läheisen hevostallin asioista kuin Ikiliekkin puheista. Enkä sitä paitsi silloin halunnut lapsia, halusin vain oppia tanssimaan ja ratsastamaan.

Prinssi Ahava keskeyttää lukemisen ja pyyhkäisee punaisen tukkansa säkkäräiset kutrit korvan taakse.

– Punatukkaisia on maailma väärällä, hän henkäisee tukahtuneesti.

– Lue kirje loppuun! Caramellankin ääni on outo, se tulee kuin mattopinon alta.

Prinssi Ahava jatkaa lukemista:

Kuitenkin kauhu karmaisi minua, kun näin vauvani punaiset kutrit. Muistin heti ennustuksen ja ymmärsin, että Kalmanheimo surmaisi pojan, jos saisi hänet käsiinsä. Olihan lapsi Kauhalanian valtaistuimen laillinen perijä ja oikeutettu syrjäyttämään keisariksi julistautuneen Kalmanheimon ja hänen katalan hovinsa.

Suunnittelin maastapakoa, mutta se on valitettavan vaikeasti toteutettavissa. Kalmanheimo on muutamassa kuukaudessa muuttanut kaikki raja-alueet hirvittäviksi ase- ja miinakentiksi. Olisi mentävä virallisen raja-aseman kautta, ja pelkään että minut tunnistettaisiin huolimatta siitä, että olen tietysti ajat sitten värjännyt punaisen tukkani ja hankkinut väärennetyt passit. Ainoa mahdollisuus paeta maasta olisi kulkea suoraan pohjoiseen yli Karmalakkien vuoriston. Yksin en olisi epäröinyt – puolisoni kannustamana harrastin vuorikiipeilyä – mutta lasta kantaen sinne ei haluttanut mennä rosvottavaksi. Kalmanheimo on näet onnistunut häätämään valtakunnan ”rikolliset ainekset” vuoristoon – siis ne roistojen klaanit, joiden kieltämättä hieman takaperoinen kunniantunto ei sallinut niiden liittyä keisarin maanalaiseen kätyriverkostoon.

Jatkoimme siis epätoivoista piilottelua, kunnes löysin meille asuinsijan erään vanhan suutarin työpajasta, pienestä kamarista joka sijaitsee hänen verstaansa takana. Huoneeseen ei mahdu juuri muuta kuin kapea laveri, mutta minullahan ei ole enää valinnan varaa. Seinät ja lattia hohkaavat kosteutta, ja vaikka takka kauniine rautataksineen seisoo nurkassa nokisin pellein, hiiliä sen paremmin kuin puitakaan ei ole eikä minulla enää varaa niitä ostaa. Palelen ja yritän pitää vauvan lämpimänä ruumistani vasten.

Eilen illalla, kun palasimme lopen uupuneina kerjuureissultamme ja astuin kadulta sisäpihalle vauva ihoani vasten liinaan sidottuna, portinvar-tija kertoi, että kolme tummaan viittaaan kääriyty-nyttä ja leveälierisen hatun alle piiloutunutta mies-tä oli käynyt kyselemässä minua. Hän oli sanonut, että olin lähtenyt maalle ja tulisin viipymään useita viikkoja. Hän oli siis pelastanut minut – jälleen ker-ran joku ystävällinen sielu oli ymmärtänyt missä pulassa lapsineni olin.

Tajusin, että joku oli paljastanut minut palk-kion toivossa, kenties suutari tai hänen vaimonsa. En kuitenkaan jaksanut lähteä heti käpälämäkeen, vaan päätin levätä aamunkoittoon asti. Se oli vir-he. Kun heräsin aamulla ja käärin leivänkannikan sekä muutaman perunan vaatenyyttiini evääksi ja olin vauva kantoliinassa valmis lähtöön, minulle selvisi että olemme vankeja. Ovi on lukittu ulkoa-päin. Myös ikkunaluukut ovat kiinni ja ulkoapäin säpissä.

Mietin jo, että riistan itse hengen itseltäni ja pojaltani. Mutta silloin, epätoivon sietämättömmim-mällä hetkellä, oven ali työntyy lappu. Siinä sano-taan näin: ”Kun Pyhän Marian kello lyö yksitoista kertaa ja suutarinrouva lähtee torille tavanomaisil-le ruokaostoksilleen, savupiipusta laskeutuu pak-su köysi ja köyden päässä valjaat. Kiinnitä lapsi niihin! Toimitan hänet Pataraniaan Kuningatar

Caramellan hoviin, sinne hän on tervetullut. Jos haluat jättää lapselle tai kuningattarelle viestin, kätke se vauvan kapaloihin. Luoja meitä kaikkia varjelkoon!”

Noudatan ohjeita, vaikka pelkään että nekin ovat vain osa katalaa salajuontaa. Minulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin luottaa. Sitä paitsi Kuningatar Caramellan nimen mainitseminen herättää toivoa. Se nimi on kuin mantra, jolla on rauhoittava vaikutus. Caramellan hovi olisi paras mahdollinen paikka pojalleni, olihan kaivattu puolisoni monet monituiset kerrat metsästännyt yhdessä hänen isänsä kanssa Tummahuminan aarniometsässä.

Omasta kohtalostani en tiedä. Saisinpa vielä joskus pitää sylissäni ihaninta mitä elämä on minulle suonut, rakasta Kaarle-poikaani!

Varjelusta rukoillen & kiireessä,

Leskikuningatar Esther

ps: Riipus, kuten Pataranian hovissa luultavasti yhä muistetaan, on kuulunut Kauhalanian Kuningkaallisiin Valtionaarteisiin jo vuodesta 1512. Silloin solmitussa rauhansopimuksessa Kauhalanian kuningashuone sai sen maksuna Pataranialle annettusta Lusikkalaaksosta. Mustaan kiveen hakatut merkit tuovat menestystä kaikissa yrityksissä. Siksi riipus on vaarallinen joutuessaan vääriin käsiin.